

ปัญหาและแนวโน้มในอนาคต

ก่อนที่จะพิจารณาดังแนวโน้มในอนาคตเกี่ยวกับปัญหาผู้ลี้ภัยอินโดจีนในประเทศไทย ผู้เขียนวิเคราะห์ข้อกล่าวถึงผลกระทบทางด้านต่าง ๆ ในปัจจุบันอันสืบเนื่องมาจากปัญหานี้ดังต่อไปนี้

ผลทางด้านความมั่นคงปลอดภัยของชาติ

ฝ่ายรักษาความมั่นคงของไทยเชื่อว่า ใค้มีบุคคลอื่นแทรกซึมอยู่ในหมู่ผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่อพยพลี้ภัยเข้ามาในประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อกระทำการกรรม ซึ่งทางการไทยได้ตรวจพบและจับกุมตัวไค้หลายรายด้วยกัน และทำให้ทราบต่อไปควยว่ การปฏิบัติงานของจารชนเหล่านี้มีข่ายการประสานกันตามศูนย์ ๆ ต่าง ๆ ทั่วประเทศอีกควยว่ เพราะฉะนั้นฝ่ายไทยจึงต้องพยายามควบคุมดูแลผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่เข้ามาในประเทศไทยอย่างเต็มที่ แต่ทั้งนี้เป็นที่น่าเห็นใจว่ ของทางที่ จะกระทำการของฝ่ายตรงข้ามมีมากเนื่องจากทางการไม่มีกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะดูแลและควบคุมผู้ลี้ภัยจำนวนกว่แสนคนนี้ได้ควยว่ทั้งนี้ถึง เป็นปัญหาหนักที่ฝ่ายไทยกำลังประสบอยู่ขณะนี้

ถ้อยแถลงของพลอากาศโท สิทธิ เสวตศิลา เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนไทยในการประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาผู้ลี้ภัยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่นครเจนีวา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๑.

ผลทางคานการเมือง

ในท่นอาจแยกการพิจารณาออกได้เป็นสองค่านคือ การเมืองภายในประเทศและการเมืองภายนอกประเทศ

การเมืองภายในประเทศ การที่รัฐบาลได้ให้การเลี้ยงดูและช่วยเหลือผู้ลี้ภัยอินโดจีนโดยบุคคลเหล่านั้นไม่ต้องทำงานใดก่อให้เกิดความรู้สึกไม่พอใจขึ้นในหมู่คนไทยที่อยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ ในแง่ที่ว่า ผู้ลี้ภัยอินโดจีนได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากทางการดียิ่งกว่าคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของประเทศ ความรู้สึกนี้ก็จะแพร่ขยายไปในวงกว้างยิ่งขึ้นและก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่มของคนไทยด้วยกัน อีกทั้งยังเป็นผลให้ประชาชนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อรัฐบาลอีกด้วย สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อเสถียรภาพของรัฐบาลเป็นอย่างมาก

การเมืองภายนอกประเทศ การที่รัฐบาลไทยได้ยินยอมรับผู้ลี้ภัยอินโดจีนไว้ในประเทศ ทำให้ประเทศเพื่อนบ้านเกิดความระแวงแคลงใจในท่าทีของฝ่ายไทย ทั้งนี้เนื่องจากว่าได้มีเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนของรัฐบาลชุดก่อนของลาวและเขมรปะปนอยู่ในหมู่ผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่เข้ามาในประเทศไทย จึงทำให้ประเทศเพื่อนบ้านเข้าใจว่า ฝ่ายไทยยังคงให้การสนับสนุนอดีตผู้นำฝ่ายขวาเหล่านั้นอยู่เพื่อให้เขาไปทำการต่อต้านรัฐบาลใหม่ ความเข้าใจเช่นนี้นับเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ในอินโดจีนตามนโยบายที่รัฐบาลไทยได้วางไว้ คึงคำแถลงของพลอากาศโท สิทธิเศวตศิลา เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ในการประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับ

๑ อดอยแถลงของท้าวหนูพัน หัวหน้าคณะผู้แทนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในการประชุมคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก (ESCAP) ครั้งที่ ๓๓ ที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๐.

ปัญหาผู้ลี้ภัยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่นครเจนีวา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๑
 ทว่า

"... การที่เราได้ถูกกล่าวหาว่าช่วยสนับสนุนให้ที่อยู่อาศัยแก่
 กลุ่มต่อต้านโดยแฝงไว้กับโครงการความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยนั้น ย่อม
 หมายความว่า ผลงานทางคานมนุษย์ธรรมของเราโคสร่างของวาง
 ให้เกิดขึ้นระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน..."

นอกจากนั้น โดยที่ศูนย์ ฯ ต่าง ๆ ส่วนใหญ่ที่ตั้งอยู่บริเวณชายแดน
 ดังนั้น จึงมักเกิดความตึงเครียดและกรณีพิพาทบริเวณชายแดนระหว่างประเทศไทย
 กับประเทศเพื่อนบ้านเสมอ อาทิเช่น กรณีเขมรแดงบุกเข้ามาโจมตีหมู่บ้านราษฎรไทย
 บริเวณชายแดนด้านอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๒๑
 ซึ่งมีผลให้ทรัพย์สินรวมทั้งชีวิตของราษฎรไทยได้รับความเสียหายและถึงแก่ความตาย
 เป็นจำนวนมาก เป็นต้น

ผลทางคานเศรษฐกิจ

นอกเหนือจากเงินช่วยเหลือที่ได้รับจากสำนักงานข้าหลวงใหญ่ ฯ แล้ว
 รัฐบาลไทยยังต้องจัดสรรเงินงบประมาณจำนวนมากในการให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัย
 อื่นโคจีนที่อยู่ในประเทศ เงินจำนวนดังกล่าวได้แก่เงินเคื่อนเจ้าหน้าที่ของทางการ
 เงินที่ใช้ในกิจการบริหารศูนย์ ฯ รวมทั้งในคานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประมาณได้ว่า
 ตกปีละประมาณ ๑๕ - ๒๐ ล้านบาท^๑ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงค่าที่ดินที่นำมาใช้เป็นที่ตั้งของ
 ศูนย์ ฯ แต่ละแห่ง เงินจำนวนดังกล่าวมากพอที่จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการ
 พัฒนาประเทศในคานต่าง ๆ อันจะเป็นผลแก่ประชาชนคนไทยกว่า ๔๖ ล้านคน
 เป็นส่วนรวมได้

^๑ ศูนย์ดำเนินการเกี่ยวกับผู้ลี้ภัย กระทรวงมหาดไทย.

อนึ่ง ในการสร้างศูนย์ ๆ แต่ละแห่งนั้น รัฐบาลจำต้องใช้พื้นที่ที่เป็นเขตป่าสงวนเนื่องจากไม่มีสถานที่อื่นที่เหมาะสม จึงทำให้ทองสุกเสี่ยทรัพย์ากรทางค่านนี้ไปเป็นมูลค่ามหาศาล รวมทั้งผลผลิตทางการเกษตรอีกหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้ประชาชนในท้องถิ่นไม่พอใจทางการ เพราะเขตป่าสงวนนั้นเป็นเขตหวงห้ามที่แม้ประชาชนคนไทยก็ไม่อาจที่จะเข้าไปบุกรุกทำกินได้ แต่ทางการกลับจัดสรรให้เป็นที่อยู่ของผู้ลี้ภัยในขณะที่เกี่ยวกับคนไทยอีกเป็นจำนวนมากไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจในท้องถิ่นที่มีศูนย์ ๆ ตั้งอยู่นั้น เท่าที่ปรากฏพบวาในบางจังหวัด เช่น จังหวัดหนองคาย ภาวะเศรษฐกิจของจังหวัดนั้นดีขึ้น มีเงินหมุนเวียนในจังหวัดมากขึ้น ทั้งประชาชนก็ยังมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการประกอบอาชีพอื่น ๆ อันสืบเนื่องมาจากการที่มีศูนย์ ๆ ตั้งอยู่ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นผลประโยชน์ที่ใคร่รับในวงแคบคือเฉพาะในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งเท่านั้น เพราะหากจะคำนึงถึงข้อเท็จจริงโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว การที่รัฐบาลต้องจัดหาอาหารในท้องถิ่นที่มีศูนย์ ๆ ตั้งอยู่เพื่อเลี้ยงดูผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่อยู่ในศูนย์ ๆ จะทำให้ราคาสินค้าตลอดจนค่าครองชีพของคนไทยในท้องถิ่นนั้นสูงขึ้น ดังนั้น จึงเป็นผลให้คนไทยในท้องถิ่นต้องบริโภคาอาหารในราคาที่แพงขึ้น

นอกจากนั้นอาจมีผู้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ปัญหาผู้ลี้ภัยอินโดจีนนี้จะส่งผลถึงปัญหาเศรษฐกิจทางคานอื่น ๆ ของประเทศด้วย อาทิเช่น ปัญหาการลงทุนทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ ปัญหาการท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งในประเด็นนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ปัญหาผู้ลี้ภัยอินโดจีนไม่ว่าจะมีผลกระทบถึงปัญหาในด้านที่กล่าวข้างต้นนัก ผลกระทบที่แท้จริงน่าจะมาจากสถานการณ์ทางการเมืองในภูมิภาคนี้มากกว่า

ชำนาญ พงษา อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย ในการประชุมทางวิชาการเรื่อง "ไทยกับปัญหาผู้ลี้ภัยอินโดจีน" ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒.

ผลทางค่านสังคม

ผลทางค่านสังคมที่เห็นเด่นชัดประการหนึ่งของการที่มีผู้ลี้ภัยอินโคโนจีนเข้ามาในประเทศเป็นจำนวนมากก็คือ ปัญหาประชากรภายในประเทศ ซึ่งจะส่งผลถึงเรื่องอื่น ๆ อีก อาทิเช่น การจัดสวัสดิการสังคมให้แก่ผู้ลี้ภัย ปัญหาคอร์ปชั่นของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของบางคน ปัญหายาเสพติด ปัญหาโสเภณี ปัญหาการแย่งที่ดินทำมาหากิน เป็นต้น ส่วนผลทางสังคมในระยะยาวก็คือ การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมและสังคมระหว่างคนไทยกับผู้ลี้ภัยต่างสัญชาติที่อยู่ในประเทศ โดยอาศัยการอยู่รวมกันเป็นสังคม การแต่งงาน ซึ่งขณะนี้ก็ปรากฏให้เห็นบ้างแล้ว และอื่น ๆ แต่ทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวจะต้องใช้เวลาพอสมควรดังเช่นกรณีชาวญวนอพยพที่ได้เข้ามาอยู่ในประเทศไทยเมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้วนี้ เป็นต้น

อนึ่ง มีโอกาสเป็นไปได้มากกว่า ปัญหาผู้ลี้ภัยอินโคโนจีนจะกลายเป็นปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยในอนาคตเช่นเดียวกับปัญหาชนกลุ่มน้อยชาวพม่า หรือปัญหาญวนอพยพในขณะนี้ แต่ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าวจะพัฒนาถึงขั้นที่กลายเป็นปัญหาขัดแย้งระหว่างประเทศหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับท่าทีและการปฏิบัติของรัฐบาลต่อบุคคลเหล่านั้นเป็นสำคัญ หากรัฐบาลยอมรับในหลักการของการอยู่รวมกัน และยอมรับในเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชนชาตินั้น ๆ โดยไม่คิดที่จะให้เขาเหล่านั้นหันมายอมรับวัฒนธรรมของไทยแล้ว ก็เชื่อว่าปัญหาความขัดแย้งภายในคงจะไม่เกิดขึ้น

แนวโน้มในอนาคต

จากการพิจารณาและศึกษาปัญหานี้มาตั้งแต่ต้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า ปัญหาผู้ลี้ภัยอินโคโนจีนในประเทศไทยและในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะยังคงเป็นปัญหาที่ยืดเยื้อต่อไป คราวใดที่สถานการณ์การสู้รบในบริเวณนี้ยังไม่ยุติลง และปัญหาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กัมพูชา และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ยังไม่ได้รับการฟื้นฟูให้ดีขึ้น ซึ่งในกรณีของประเทศไทยนั้น ภาระหนัก

ของไทยก็คงเป็นภาระอันเนื่องมาจากผู้ลี้ภัยที่มาทางบกจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและกัมพูชามากกว่าจะเป็นผู้ลี้ภัยที่มาทางเรือจากสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์บังคับ

ในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายของประเทศไทยในปัญหานี้ ผู้เขียนเชื่อว่า ในช่วงเวลาต่อไป หากประเทศต่าง ๆ มีปฏิกิริยาตอบปัญหานี้ในทางที่ค้ำประกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการพิจารณาผู้ลี้ภัยอินโดจีนจากประเทศไทย เข้าไปตั้งถิ่นฐานในประเทศนั้น ๆ มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแล้ว รัฐบาลไทยจะคงดำเนินนโยบายอะลุ่มอล่วยในลักษณะเช่นที่แลวมานี้ต่อไป เพราะรัฐบาลไทยจะคงคำนึงถึงควยว่า หากรัฐบาลไทยจะดำเนินนโยบายผลักดันอย่างเคร่งครัดในลักษณะแจ้งกราวแล้ว ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อผู้ลี้ภัยอินโดจีนจำนวนกว่า ๑๕๐,๐๐๐ คนที่อยู่ในประเทศไทยแล้วขณะนี้ หากประเทศต่าง ๆ จะล้มเลิกโครงการความช่วยเหลือลงกลางคัน ในกรณีนั้นก็แน่นอนว่าภาระในเรื่องนี้จะต้องตกอยู่กับรัฐบาลไทยแต่ฝ่ายเดียว ซึ่งเข้าใจว่ารัฐบาลไทยคงยังไม่พร้อมที่จะยอมรับในเรื่องดังกล่าว

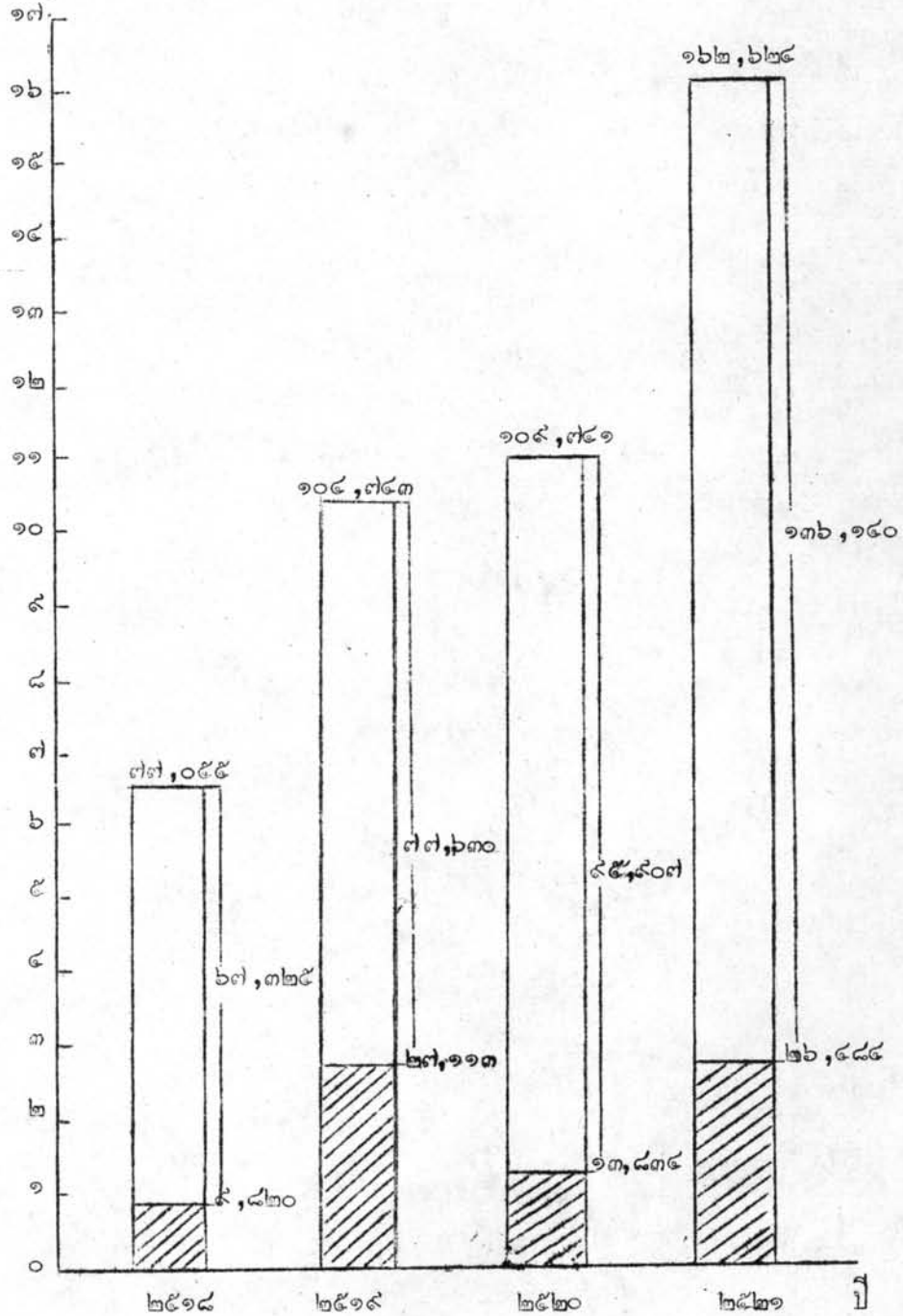
อย่างไรก็ตาม ในแง่ภายในประเทศนั้น โดยที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ ไม่เปิดของไทยให้ประเทศไทยรับผู้ลี้ภัยอินโดจีนจำนวนมากไว้ให้ตั้งถิ่นฐานในประเทศได้ ดังนั้น รัฐบาลไทยคงจะต้องดำเนินการเกี่ยวกับการจัดส่งผู้ลี้ภัยอินโดจีนออกไปจากประเทศให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำไ้ก่อนที่ประเทศต่าง ๆ จะหมดความสนใจในปัญหานี้เนื่องจากความยืดยาวของปัญหาที่ไม่จบสิ้นลง สำหรับขณะนี้กล่าวได้ว่าความช่วยเหลือที่ต่างประเทศให้แก่ประเทศไทยในด้านการรับผู้ลี้ภัยอินโดจีนไปตั้งถิ่นฐานนั้นก็ยังคงอยู่ในวงจำกัดเพียงไม่กี่ประเทศ แม้ว่าจำนวนผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่ได้รับการจัดส่งไปจากประเทศไทยจะเป็นอัตราสูงพอสมควรคือประมาณ ๗,๐๐๐ คนต่อเดือนก็ตาม แต่ก็ยังไม่สมดุลย์กับจำนวนผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่ยังอพยพเข้ามาในประเทศไทยอยู่เรื่อย ๆ ดังตารางที่แสดงให้เห็นสภาพการณ์ดังกล่าวในช่วงที่ผ่านมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ จนถึงปัจจุบันต่อไปนี้

ตาราง ก.
แสดงจำนวนผู้สัญจรอินโดจีนที่เข้ามา ส่งออกไป และที่คงเหลืออยู่
ในประเทศไทยในแต่ละปี (ตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๒๒)

ปี	เข้ามาทั้งหมด (คน)	ส่งออกไปทั้งหมด (คน)	คงเหลือ (คน)
๒๕๑๘	๓๓,๐๕๕	๙,๘๒๐	๒๓,๒๓๕
๒๕๑๙	๓๓,๕๐๘	๒๓,๑๑๓	๑๐,๓๙๕
๒๕๒๐	๓๒,๑๑๑	๑๓,๘๓๔	๑๘,๒๗๗
๒๕๒๑	๖๖,๓๑๓	๒๖,๔๘๔	๓๙,๘๒๙
๒๕๒๒ (ม.ค.-มิ.ย.)	๓๙,๕๙๓	๑๓,๒๑๘	๒๖,๓๗๕
รวม	๒๕๒,๙๘๘	๙๖,๕๖๙	๑๕๖,๔๑๙

ตาราง ข.
แสดงจำนวนผู้ถือบัญชีเงินที่คงเหลืออยู่ในประเทศไทยในแต่ละปี
(ตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ ถึงปี ๒๕๒๑)

หน่วย ๑: ๑๐,๐๐๐

หมายเหตุ -

▨ ส่งออกไปในแต่ละปี

□ ที่คงเหลืออยู่ในประเทศในแต่ละปี

จากตารางข้างต้นทำให้คาดหมายได้ว่า หากทางประเทศยังคงให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับที่เป็นอยู่ และขณะเดียวกันก็มีผู้ลี้ภัยอินโดจีนอพยพเข้ามาในประเทศอีกเรื่อย ๆ แล้ว จะคงมีผู้ลี้ภัยอินโดจีนจำนวนไม่น้อยตกค้างอยู่ในประเทศไทยอย่างแน่นอน ซึ่งก็มีข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ในกรณีที่เคยคลาดกันเช่นนี้แล้วว่า กรณีของผู้อพยพลี้ภัยนั้น ผลที่สุดประเทศที่ให้การพักพิงแก่ผู้ลี้ภัยจะไม่สามารถดำเนินการใด ๆ ที่จะให้ผู้ลี้ภัยออกไปจากประเทศใดหมด เช่น กรณีผู้ลี้ภัยในบังคลาเทศ ผู้ลี้ภัยชาวเขมรในเวียดนาม เป็นต้น ทั้งนี้เชื่อว่ารัฐบาลเองก็เตรียมการเรื่องนี้ไว้อย่างแล้ว คงจะเห็นได้จากการที่รัฐบาลเห็นควยกับการที่จะให้มีโครงการฝึกอาชีพและช่วยตนเองของผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่อยู่ในประเทศไทย รวมทั้งคนไทยที่อยู่ในท้องถิ่นที่มีศูนย์ ๆ ตั้งอยู่ ตามที่ระบุไว้ในแถลงข่าวร่วมระหว่างรัฐบาลไทยกับสำนักงานข้าหลวงใหญ่ ฯ ที่ออกเผยแพร่ภายหลังการมาเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการของข้าหลวงใหญ่ ฯ เมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๒๑

นอกเหนือจากภาระหน้าที่ที่รัฐบาลไทยจะต้องรับผิดชอบอันเนื่องมาจากจำนวนผู้ลี้ภัยอินโดจีนหลายหมื่นคนที่ตกค้างอยู่ในประเทศแล้ว ยังจะเห็นได้ว่าภาระดังกล่าวจะเป็นภาระที่หนักยิ่งเมื่อคำนึงถึงว่า ผู้ลี้ภัยอินโดจีนเหล่านั้นเป็นผู้ที่ไม่มีความรู้ความสามารถ เพราะจะเป็นพวกที่เหลือจากการคัดเลือกของประเทศต่าง ๆ แล้ว ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ประเทศต่าง ๆ จะไม่ได้กำหนดเงื่อนไขในการคัดเลือกผู้ลี้ภัยเข้าไปตั้งถิ่นฐานในประเทศนั้น ๆ ไว้อย่างแจ่มชัดว่าจะพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีความรู้ความสามารถก็ตาม แต่เงื่อนไขที่กำหนดขึ้นโดยแต่ละประเทศมีเหตุผลของตนเองนั้น ก็มีผลในเรื่องข้อจำกัดด้านความรู้ความสามารถของผู้ลี้ภัยอยู่ในตัวของมันเองแล้ว อาทิเช่น เงื่อนไขที่ว่าผู้ลี้ภัยอินโดจีนที่จะได้รับการพิจารณาให้เข้าไปตั้งถิ่นฐานในประเทศหนึ่งประเทศใดจะต้องเป็นผู้ที่เคยทำงานให้กับรัฐบาลประเทศนั้น ๆ มาก่อน ซึ่งตามความเป็นจริงผู้ที่ทำงานกับรัฐบาลนั้น ๆ ใค้อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ที่อยู่ในเกณฑ์พอสมควร ดังนั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่ารัฐบาลไทยจะต้องประสบปัญหาหนักในเรื่องนี้

สำหรับทางค้านต่างประเทศนั้น นอกจากความสนใจจะลดน้อยลง
 กังไถ่กลาวแล้ว ความช่วยเหลือที่ให้ก็จะลดตามไปด้วย นอกเสียจากประเทศที่
 ที่จะได้รับผลกระทบกระเทือนโดยตรง เช่น ออสเตรเลีย เท่านั้น ทั้งนี้
 แม้แต่สหรัฐ ฯ เองก็คงไม่ประสงค์ที่จะมีบทบาทในเรื่องนี้ต่อไปนัก คงจะ
 เห็นได้จากข่าวปรากฏในทำนองว่า สหรัฐ ฯ ยินดีที่จะให้เงินช่วยเหลือ
 จำนวนหนึ่งแก่รัฐบาลไทยหากรัฐบาลไทยจะยอมรับโครงการให้กู้ยืมเงิน
 ๑๐๐ ล้านดอลลาร์อยู่ในประเทศไทย

ดังนั้น ในท้ายที่สุดจึงเป็นที่แน่นอนว่า รัฐบาลไทยจะไม่อาจหวัง
 ความช่วยเหลือจากฝ่ายต่าง ๆ ในเรื่องนี้มากนัก แม้แต่สำนักงานข้าหลวงใหญ่ ฯ
 เนื่องจากสำนักงานข้าหลวงใหญ่ ฯ ก็ต้องอาศัยความร่วมมือและสนับสนุนจาก
 ประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานข้าหลวงใหญ่ ฯ
 ยังมีภาระหน้าที่เกี่ยวกับผู้ลี้ภัยทั่วโลก หากสำนักงาน ฯ จะทุ่มความสนใจมายังกรณี
 ของผู้ลี้ภัยอินโดจีนแต่เพียงอย่างเดียวแล้ว ก็เชื่อได้ว่า จะได้รับการคัดค้านจากประเทศ
 อื่น ๆ โดยเฉพาะจากกลุ่มประเทศแอฟริกาซึ่งกำลังมีบทบาทอย่างมากในเวทีการเมือง
 ระหว่างประเทศขณะนี้